

LO PEDRÓS

16

VILAPLANA
Juliol 2004

BUTLLETI TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

editorial

A la Mussara les cases ja tan sols existeixen en la memòria de les quatre parets que resten en peus i en el record dels grans.

L'església, hivern rera hivern des de fa molts anys, ens sorprèn amb la seva tossuderia per seguir en peu i s'entesta en assenyalar el cel.

Parlar de la Mussara al poble de Vilaplana és com parlar d'un parent molt proper ja mort, però amb el que encara tenim un deute d'estimació i de gratitud. Ja no el podem fer revivre, però sí que podem honorar la seva memòria i les seves restes.

Per tal d'estar en pau amb les nostres arrels i memòria, hauríem d'esforçar-nos en trobar una solució per un poble ansiós d'alegria per tornar a ser present i tenir un cert futur.

Això haurem de pensar en fer-ho nosaltres, els de Vilaplana, doncs ens agradi o no, som els hereus de la Mussara.

FE D'ERRATES

Les eleccions es van celebrar el 14 de març i no l'11 com apareixia en l'anterior número.

A l'article del Simó Santamaria no hi sortia el títol, que era "Adéu Espanya".

Al qüestionari el nom de la Lourdes de la fotografia és Lourdes Moya.

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
J.M. García
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Iolanda Martínez
Teresa Mateu
Josep Mestre
Josep M. Musté
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Tià Anguera
Maria Lluïsa Enguix
Joan Masdeu
Francesc Mariné

Prensa on-line:
Raquel Virgili

Maquetació i disseny:
Maria Casanova

Portada:
Iolanda Martínez

Preimpresió:
Serveis Integrals
de Preimpresió sl

Impressió:
Arts Gràfiques l'Estel - Reus

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

sumari

- Editorial, 2
- Entrevista, 3
- Goig a Sant Salvador, 5
- El racó de la llar, 6
- L'alcalde de Vilaplana, nou diputat a la Diputació de Tarragona, 6
- Els nostres llibres, 7
- Internet, 8
- Activitats, 9
- Diada de Sant Jordi
- Sant Isidre
- El pa guanyat dia a dia. Dona i treball
- Confraria d'Armats del Sant Crist de Vilaplana
- Dia de l'arbre
- Jornada a Vilaplana sobre el turisme de muntanya
- Opinió, 13
- Marinera
- Origen de la paraula "plegar"
- poema dedicat a la terra
- Recordança d'una excursió
- Agraïment als meus oncles
- Scalextric i slot
- Selecció catalana contra el Brasil
- Contes a la vora del foc, 16
- Kepa Junkera, 17
- Concert de primavera, 18
- Futbol aleví: d'Amposta a Lloret, 18
- Passatemps, 19

Grup de
Teatre
de Vilaplana

grup
llibreria
papereria
regal informal
joguines
Av. Prat de la Riba, 33
T: 31 55 16 43201 REUS

CONXITA JUANPERE GUAL (Conxita Pastoret)

«Em vaig prometre que d'aquí on visc ara ja no en sortiria si no és amb els peus per davant! Jo ja no me'n moc!!»

La Conxita ve a representar d'alguna manera el paradigma del nòmada modern que tan va manar aquella difícil època de postguerra als nostres pares. Finalment establerta a la que vol que sigui la seva darrera casa, al costat de l'església i des de la qual, per una finestra del menjador, en veu part de la teulada de les voltes, ens ha anat desgranant diferents etapes del trascolar continu de la seva joventut repartida pel mapa de la seva vida.

Sou de Barcelona, no?

Vaig néixer a Barcelona. Allí hi vaig ser fins els vuit o nou anys, m'hi van batejar, hi vaig fer la comunió i la confirmació. El dia de la república (14 d'abril del 31) ja era aquí, ho recordo perquè era a la plaça i vaig veure com tiraven enlaire el retrato del rei!

I vau fer cap a Vilaplana...

A Vilaplana hem viscut a nou cases! Des de la primera, a ca la Montserrat Meliton, fins ara ja fa vint-i-nou anys que vam fer cap aquí! Per això em vaig prometre que d'aquí on visc ara ja no en sortiria si no és amb els peus per davant! Jo ja no me'n moc!

I de què vivíeu, quan vau arribar a Vilaplana?

Mon pare era jardiner a Barcelona. Va prendre mal una vegada que es va discutir amb un altre treballador, que li va donar un mal cop al braç i li trenca. La mare era de La Canonja, va enviduar i es va casar amb el seu cunyat, que també era vidu, i van anar a viure a Barcelona.

El pare, a Vilaplana, feia de pagès. Anava al jornal perquè amb les dues miquetes de tros que teníem no n'hi havia prou i no donaven per a res!

Però vostè no s'hi va quedar a Vilaplana...

Quan vaig tenir tretze anys, vaig anar a La Canonja a tenir compte d'una criatura, era el desembre del trenta-cinc. Hi vaig ser tres anys. El gener del quaranta, vaig anar a servir a Reus (a cal metge Grau, a cal Padreny, a cal Giró i a ca donya Maria Cortina) i fins el setembre del cinquanta no vaig tornar!

Déu n'hi do!

També vaig ser un any a Bonastre, a ca la Mercè Guiu, i un mes un estiu al mas del Cobrador, que havien comprat els de cal Padreny...

Quina sensació tan estranya, tenir la família lluny i haver de treballar!

Ja pots pensar! A més, quan jo podia tornar a casa, la meva germana havia de marxar i quan ella tornava, jo havia de marxar! Havíem de cuidar els pares, jo no volia que es quedessin sols.

Doncs sí que ha tombat, vostè!

El setembre del cinquanta vaig tornar, total: quinze anys fora de casa! Ja fa cinquanta-quatre anys que sóc a Vi-

entrevista

laplana, fent de tot una mica. Me'n vaig atipar d'anar a fregar per les cases, ara aquí, ara allà!

I sempre va anar a servir?

A fora, sí, però quan vam ser a Vilaplana, anàvem al jornal a plegar avellanets o a ajudar a "arreglar" el tocino amb els de cal Pep Damo...

Quins entreteniments teníeu, a Reus, en el vostre temps lliure?

Anàvem a ballar a La Palma. No hi podíem anar al cine! Tot el rato passejant del carrer Monterols al Campanaret. Pujàvem per una acera i baixàvem per l'altra com "qui ha perdut la lligacama"!

Una vegada portava dues nenes besones, maquetes i grassones d'uns set anys, i a l'alçada de Campanaret ens vam creuar amb uns que, per la roba, devien ser paletes i vaig sentir com deien: Quina conilla!!! Es van pensar que eren meves!

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

• Subministrament de papereria i escriptori

COMERCIAL REUS
4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Una altra vegada, amb una amiga meva que m'ajudava a portar una panera de roba "ansa per ansa", quan vam passar pel costat de la parada de taxis vam sentir com un dels taxistes que era allí deixava anar un: "Mira! Dues dones, tres paners!". Abans ne deien moltes de coses i piropos a les noies!

I del sou, se'n recorda del que cobrava?

Vaig començar amb vuit duros i vaig acabar amb vint-i-dos! En acabat, va augmentar més, però aleshores no guanyàvem bo i res!

I què podien fer amb aquells diners?

Molt poca cosa, no sé...! Lo bo era que a cada casa et feien la vida, però poca cosa més...

Alguna vegada, a l'estiu, anàvem a la platja. Recordo una vegada que passejàvem per la platja i vam decidir d'arromangar-nos la faldilla del vestit (tot i que no sabíem nedar!) i anar caminant cap a dins de l'aigua. De cop, vam sentir uns crits al darrere nostre, ens vam girar i vaig conèixer uns de Vilaplana (la colla del Roberto Martina) aleshores, de la sorpresa vam apretar a córrer i no me'n vaig adonar que havia deixat les faldilles que duia agafades. Se'm van mullar i vaig haver de fer el viatge de tornada amb el carrilet a la plataforma perquè s'assequessin. Total: la marca que va deixar l'aigua salada al vestit de seda sempre se'm va notar!

Un altre dia, passant pel carrer dels quarters, als Màrtirs, vaig passar per darrera la garita del vigilant. De sobte, vaig sentir que algú em deia coses i em vaig pensar que devia ser que em deia algun piropo. La veritat va ser que m'estava donant l'alto, apuntant-me amb l'arma, perquè en aquell moment pujava un militar de graduació i jo no podia passar per allí. Si no hagués estat pel militar no sé què hauria passat!

No eren anys massa agradables...

No, no ho eren...Encara me'n recordo de veure la gent sortint corrents del Reus Deportiu per tal de no veure la baixada de la bandera i estalviar-se haver de saludar! Van ser anys fotuts!

Per cert, sabeu d'on us ve el renom?

Sé que a la meva padrina li deien la jaia pastora perquè tenia un ramat. A més, el pare també venia carn, teníem la carnisseria que després va ser de Cal Victo i que abans era allí on el Pepet Bidó va tenir la fusteria...

La Redacció de Lo Pedrís

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

pintura decorativa

Alvar Juanpere
Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

- CONSTRUCCIÓ DE PISCINES
- MANTENIMENT
- PRODUCTES QUÍMICS
- REGS DE JARDÍ I FONTS
- FONTS ORNAMENTALS

LA SOLUCIÓ PER A LA SEVA PISCINA

Recobriments amb LINER

- Solució definitiva al problema de les juntes
- Rehabilitació de piscines i basses d'esbarjo
- Decoració de piscines al seu gust
- Piscines de grans dimensions
- Amb garantia fins a 10 anys

Av. Europa, s/n • Pol. Ind. Constantí
Tel. 977 29 65 12 - Fax 977 29 65 94
43120 CONSTANTÍ / e-mail: aiguanet@interbook.net

GOIG A SANT SALVADOR

Els goigs són un element molt valuós de la religiositat i la cultura popular, i un bellíssim patrimoni dels Països Catalans. Les seves arrels medievals encara són ben vives. La seva actualitat és indubtable, perquè en els nostres temps no només es canten goigs, alguns de recents i altres d'ancestrals com els de la Mare de Déu del Roser dels s.XV-XVI, comuns a tots els Països Catalans sinó que encara s'escriuen molts goigs per a parròquies de nova creació o per a suplir textos pobres i caducs.

A més els goigs com a full volander té una gràcia fins al punt que fa més de 200 anys que hi ha col·leccionistes de goigs.

A Vilaplana teniu els vostres goigs. Qui no coneix les belles peces poètiques d'Oleguer Huguet dedicades a la Nativitat de la Mare de Déu, titular de la parròquia i a St. Joan de la Creu? Però potser molta gent no sap que el 1775 ja s'imprimiren uns primers goigs al Sant Carmelita per a Vilaplana. I potser menys encara sabeu que la veïna, la Mussara, avui integrada a la vostra vila, també tenia uns goigs al seu titular Sant Salvador, o sigui a la Transfiguració de Jesucrist, advocació molt pròpia de parròquies tarragonines de muntanya: Rojals, Vilanova de Prades. O de la Conca: Vimbodí, Pira, Rocafort, etc...

Aquests goigs de la Mussara no són antics, jo els situo allà als anys 40 del s.XX, ni són cap peça literària, però són un bell testimoni d'un poble avui desaparegut.

Goigs a Sant Salvador

que es canten a l'Església Parroquial de Sant Salvador,
d'Almussara, Arquebisbat de Tarragona

Puix que baixàreu del Cel
per ésser nostre Mediador,
deu-nos consell, Sant Salvador,
en tota pena i dolor.

Essent Vós Déu immortal
en tot igual al Pare,
nasquent de Verge Mare
us feren a Vós mortal.
Per a guarir nostre mal
arribà a tant vostre amor.

Tendre Senyor, Rei del Cel,
en un pessebre nasquéreu.
allí fred patíreu
per a nostre bé i consol.
Senyals ja donàreu en tal lloc
d'ésser nostre Salvador.

Quan fóreu nascut
i en pessebre posat,
per els reis sou adorat
i per els pastors volgut
i així per tots tingut
per nostre Redemptor.

En vostra predicació
a tothom qui a Vós venia
i sa pena us exposava,
li dàveu consolació
i ell, lliure d'afflicció,
honor us tributava.

Muts i sords guaríreu,
cecs, coixos i tullits,
al pel dimoni posseïts:

A tots alliv donàveu
i amb això els consolàveu
com a bon Remediador.

No sols d'enfermetat
física o corporal,
sinó també l'espiritual
guaríeu amb caritat:
Així us tinguéu amistat
el just i el pecador.

Vós, bon Salvador, guaríu-nos
de qualsevol mal i dolència,
lliureu-nos de pestilència
i salut volgueu-nos donar
i en tot ajudar-nos,
puix sou Déu consolador.

No parem mai de pregar
a Vós, Jesús amorós,
puig sou tot-poderós
i ens podeu aliviar
i us és propi remeiar
al qui prega amb fervor.

De vostra Santa Passió
fem nostre digne record,
per la qual i per la glòria
de la Transfiguració,
mireu-nos amb compassió,
oh, diví Redemptor!

Per la Santa Redempció,
oh, dolçissim Jesús!
per la vostra mort en creu
i vostra resurrecció,

com per la gloriosa Ascensió:
Sigueu nostre Protector.

Vostra Imatge Sagrada
de la Santa Humanitat,
en aquesta soietat
per tots és venerada
a l'Església d'Almussara
com si fos en la Muntanya Santa del Tiber.

En les penes i tribulacions,
plagues i pestilències,
també en perill de males collites,
tota la Parròquia d'Almussara
acud pregant a vostra Imatge Sagrada,
com a Patró i Protector.

En la passada persecució,
pels sicaris del dimoni
del Temple fóreu destronat
i ara vostra Imatge Sagrada
a l'Altar Major altra vegada
plena de Majestat és col·locada.

Vós sou nostra llum i guia,
Creador i Redemptor,
Meite i Salvador;
Fill sou Vós de Maria,
sou tota nostra alegria
i Déu Glorificador.

Postrats de genolls a terra
us preguem amb fervor:
Dau-nos consol, Sant Salvador,
en tota pena i dolor.

Imp. Catòlica, Santa Anna, 16 - Reus

JOAN ROIG I MONTSERRAT

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29

43380 VILAPLANA

el racó de la llar

DIADA COMARCAL DE LA GENT GRAN

Ja sabeu, benvolguts lectors de "Lo Pedrís" que en aquest espai de la nostra revista, per cert molt ben vista i apreciada per la gran majoria de vilaplanecs, us comuniquem sempre algú d'aquells aconteixements que creiem que són ben interessants pel vostre coneixement.

Aquesta vegada ens referirem a la XVII Trobada de la Gent Gran de la Comarca del Baix Camp a l'Espluga de Francolí i al Monestir de Poblet de la Conca de Barberà que tingué lloc el passat dia 14 de maig.

Tal com estava anunciat i previst en el programa, de bon matí del dia esmentat anaren sortint els autocars de les respectives viles del Baix Camp i es dirigiren a Montblanc, la capital de la Conca de Barberà i allí ens reunirem tots els participants en la Trobada i prenguérem un bon esmorzar preparat per a tal motiu.

Després d'esmorzar els viatgers tenien tres possibilitats: Visitar el Monestir de Poblet, el Museu de la Vida Rural i la Cova Gran al mateix Montblanc. Feta la conegüent consulta, els comensals de la nostra taula, optàrem per visitar el Monestir de Poblet, ja que com tots ben bé sabeu és una de les joies que tenim a Catalunya de l'art romànic, gòtic i renaixentista a més d'ésser la tomba d'alguns reis principals de la Corona de Catalunya i Aragó.

Ens dirigírem cap a Poblet en un dels autocars. Allí, acompanyats, dirigits i informats sempre per una Sra.-guia holandesa (que parlava un català molt perfecte) vàrem fer el recorregut de les diferents dependències i finalment el claustre i la magnífica església del Monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet.

Aquest Monestir està situat en el municipi de Vimbodí, no pas al de l'Espluga com vulgarment es creu i les seves terres foren donades per Ramon Berenguer IV de Catalunya-Aragó als monjos del Císter de Fontfreda i ja al 1153 era una abadia del Císter. Dins a l'Església poguérem admirar, una vegada més, el grandios i magnífic retaule d'alabastre de l'Altar Major obra de l'escultor Damià Forment i també, a les dues bandes de l'altar, les tombes reials que començaren a ser bastides pel rei Pere III (1340), sobre dos arcs de construcció molt plana de gran dificultat que són l'admiració de tots els arquitectes que visiten l'església.

Després de visitar el Monestir retornàrem a Montblanc a l'Hostal del Senglar on efectuàrem l'àpat del dinar i seguidament, ja després de servir el corresponent café, es procedí al repartiment de premis als guanyadors dels Campionats comarcals de Butifarra, Bitlles i Dòmino. Per cert que dos convilatants nostres obtingueren el 2on. Premi d'aquest últim joc.

A la tarda, i per acabar la Trobada, els animats viatgers, es disposaren a ballar molt alegrement al so de les melodies que interpretaren acertadament dos músics que durant tot el diària ja havien amenitzat la tertúlia.

La participació en aquesta XVII trobada no va ésser molt nombrosa. Convidem des d'ara a que l'any vinent es programi més acuradament i amb més antel·lació per tal de que tingui molt més èxit.

JAUME MESTRE

L'ALCALDE DE VILAPLANA, NOU DIPUTAT A LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

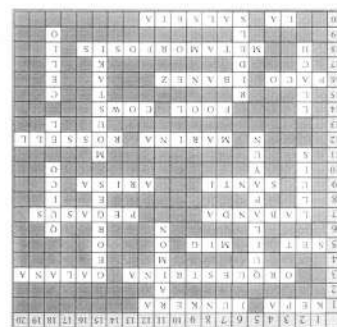
L'alcalde de Vilaplana, nou diputat a la Diputació de Tarragona.

L'alcalde de Vilaplana Tomàs Bigorra va prendre possessió el passat 19 de maig com a nou diputat de la Diputació de Tarragona. Bigorra substitueix Lluís Aragonès, nou senador de l'Entesa Catalana de Progrés.

En el seu discurs de possessió, el nou diputat va assegurar que encara la nova etapa amb molta il·lusió i que vetllarà per intentar ajudar als pobles més petits. Entre les prioritats d'acció va destacar l'execució del pla quadriennal de carreteres i el pla d'acció Municipal, que suposarà una injecció de recursos pels municipis i possibilitats de fer actuacions que d'altra manera no es podrien dur a terme.

La redacció

SOLUCIONS PASSATEMPS

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

El passat 17 d'abril, al Casal Vilaplanenc, es va presentar el llibre "*Flames de Teia*", de l'autor local, Jaume Mariné. El llibre va ser editat per l'editorial reusenca Pragma. L'acte va ser presidit per l'alcalde, membres de l'editorial i el mateix autor; van fer la presentació Fina Anglès Soronellas, professora i escriptora i Albert Manent, escriptor i historiador. L'assistència va ser prou nombrosa, amb força convidats de fora.

La Redacció

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE DE MIQUEL S. JASSANS

El dia 30 de maig a la Casa de Cultura es féu la presentació del llibre "*El secret dels pergamins càtars*" de Miquel Jassans, d'Alforja, conegut per tothom con en "Taca", diplomad en Arqueologia Hispànica, llicenciat en Belles Arts, pintor i professor d'art, que conjumina el seu temps pintant, fent d'arqueòleg, fent fotografies i cercant noms de lloc i de persona per les comarques del Camp de Tarragona. També és un gran impulsor de la vida cultural a Alforja, cofundador del grup de teatre Els Passerells i de la revista Vent de Serè.

El secret dels pergamins càtars és una novel·la ambientada al Priorat, on una estudiant de Cornudella i un de Barcelona,

que coincideixen investigant documents antics als Arxius de l'Arquebisbat de Tarragona, emprenen una aventura apassionant, cercant un hipotètic tresor amagat pels càtars en uns masos de Porrera. Els personatges actuals són pura ficció i parlen d'art, d'ètica i de religió. En canvi, els noms dels llocs que apareixen en el relat són extrets de documents autèntics del segle XIII, i es descriu el paisatge d'aquest entorn: masos, muntanyes, barrancs i camins que han conservat fins avui els noms d'uns càtars que van ser víctimes de la Inquisició destructiva.

TERESA SERRA

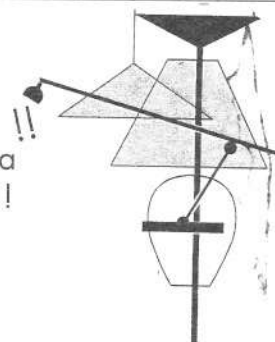

LAMPARAS
lume
IL·LUMINACIÓ

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantalles a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

El 47,5% del internautes de la demarcació de Tarragona es connecta cada dia a Internet i el 38% ho fa més d'un dia a la setmana segons indica

Aquestes dades posen de manifest un cop més que els internautes de les comarques de Tarragona fan un ús intensiu de la Xarxa de xarxes malgrat que la connectivitat continuï sent un dels principals obstacles per accedir de manera eficaç a la Societat de la Informació (SI).

L'enquesta, realitzada a residents als diferents municipis de la demarcació de Tarragona, ha estat elaborada per l'Organisme Autònom per a la Societat de la Informació (OASI), depenent de la Diputació de Tarragona, i es repetirà anualment.

El president delegat d'OASI, Gustau Biada, va assenyalar que aquesta enquesta facilitarà la redacció del pla director d'aquest organisme autònom de la Diputació de Tarragona previst per a finals d'estiu. El pla marcarà l'actuació a desenvolupar en els propers cinc anys.

Connexió. La mostra indica que un 44,5% tenen connexió a Internet a casa seva, una xifra que l'any 2001 era de només el 26,2%, segons l'Idescat. En aquest aspecte, la Terra Alta es situa a la cua de la demarcació amb només un 25%, seguida de l'Alt Camp amb un 26,9% de connexió a Internet. El Baix Camp es situa al capdavant d'aquesta classificació amb un 49%, seguit d'apropr pel Tarragonès, amb un 48,9%. El Baix Penedès es situa en tercer lloc amb un 46,7% i el segueixen el Montsià, amb un 42,3%; Priorat, 40%; Baix Ebre, 39,3%; Ribera d'Ebre, 36,4% i la Conca de Barberà amb un 35,7%.

una enquesta realitzada per l'Observatori d'Internet de l'Organisme Autònom per a la Societat de la Informació (OASI) de la Diputació de Tarragona.

Les línies de banda ampla, com ara l'ADSL, però, no és una realitat per a una seixantena de municipis, especialment els de la Terra Alta i el Priorat.

La meitat dels internautes utilitza Internet a diari

La connexió a Internet es fa majoritàriament a través de mòdem, amb un 58,9%, mentre que un 36,3% ho fan a través de la línia ADSL, un 4% per cable de fibra òptica i un 0,8% per la línia XDSL.

Tecnologia i ús. Pel que fa a altres elements de les tecnologies de la informació, la televisió està present al 99,7% dels llars de la demarcació; un 80,2% dels

cada dia i el lloc preferit és la llar amb un 81,4%. El temps de connexió de mitjana a la setmana es situa entre una i quatre hores, amb un 38,7% dels enquestats, i un 13,2% es connecta a internet més de 10 hores a la setmana.

Els serveis més utilitzats són la recerca d'informació, amb un 92,6%; seguit del correu electrònic, amb un 83% i l'oci, amb un 46,1%. Els xats, amb un 32,3% i la banca electrònica, amb un 31,8%. A la cua es situen els tràmits per la sanitat pública amb un 10%.

oasi

ORGANISME AUTÒNOM PER A
LA SOCIETAT DE LA INFORMACIÓ

enquestats té telèfon mòbil; un 25,7% disposa de càmera de fotos digital; un 20,3% té televisió per satèl·lit; un 17,2% té càmera de vídeo digital mentre que només un 8% té agenda electrònica.

Un 47,5% es connecta a internet

OASI. El director d'OASI, Enric Brull, preveu que l'increment d'Internet no sigui espectacular aquest any en part perquè l'ordinador és el mitjà d'accés bàsic i ha recordat que encara hi ha una seixantena de municipis de la demarcació que no disposen de línia ADSL, bàsicament situats a les comarques del Priorat, Terra Alta i Ribera d'Ebre. El gran creixement d'Internet està previst que es produeixi en els propers anys, quan sigui possible l'accés a través de la televisió.

L'Observatori OASI d'Internet

L'objectiu de l'Observatori OASI d'Internet és obtenir i oferir informació conjuntural dels principals indicadors referents a la implantació de la Societat de la Informació a les comarques de Tarragona.

La finalitat és la de disposar d'un instrument per mesurar l'evolució de l'ús de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) a la demarcació de Tarragona; de-

tectar tendències que permetin als agents decisoris, tant de l'àmbit públic com privat en matèria de TIC, actuar amb visió de futur; i crear un debat i una opinió al voltant de l'ús de les TIC.

L'Observatori és una complerta font d'informació, especialment, pel que fa a dos tipus de dades: l'elaboració d'estadístiques i d'estudis periòdics.

Gustau Biada,
president d'OASI

Aquest any el Grup de Jòvens hem organitzat la Diada de Sant Jordi, vam vendre roses i llibres durant tot el cap de setmana. Dissabte vam posar la parada a la Plaça de la Vila, i el diumenge al pati dels col·legis. També vam fer una petita parada d'intercanvi de llibres com l'any passat, tu en portaves un i n'agafaves un altre que t'agradés, i a més vam tenir informació i adhesius sobre la llengua catalana.

La Diada va ser tot un èxit, cal dir que entre tots els llibres que veníem, teníem dos llibres d'autors vilaplanencs, "Flames de teia" de Jaume Mariné i "Les causes pendents" de Xavier Joanpere. El diumenge al matí vam tenir entre nosaltres en Jaume Mariné signant el seu llibre. També hi va haver un acte per a la canalla i un contacontes organitzat per la Casa de Cultura.

Tot això va passar a la Diada de Sant Jordi i esperem que l'any vinent la poguem celebrar junt amb tots els vilaplanencs i vilaplanenques.

SANT ISIDRE

El passat 15 de maig, dia de Sant Isidre, patró de tots els pagesos i pageses, es va celebrar com cada any una bonica festa, pensada i orientada per a la gent del poble.

Es va començar al matí amb l'acostumat esmorzar a la Cooperativa: Pa torrat, botifarra a la brasa, llangonissa, cansalada, vi, cafè..., vaja, un bon tec.

Al mig dia, missa i processó.

Per la tarda un concert molt "amè" al Casal amb el grup "La quartera", de música tradicional, i com a traca final, xocolatada, ¡i bona que era!, amb coca, és clar, només faltaria!

LA REDACCIÓ

GRUP DE JÓVENS DE VILAPLANA

Josep Tost

QUEVIURES i
TRANSPORTS

Dr. Mallafre, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

**Natura
herbolari**

Tel. 977 77 16 17
Riera de Miró, 19 • REUS

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

D e la invisibilitat a la presència

El propassat dia 17 d'abril va tenir lloc a la Sala Parroquial, sota la coordinació de la Casa de Cultura, l'Exposició de fotografies i la conferència El pa guanyat dia a dia. Les dones i el treball. Com el títol ja ens indica, el fil conductor de les dues activitats fou el treball femení en diversos àmbits laborals. Entre ells, no hi faltaren les imatges del treball que desenvolupa la dona en el món rural i on també s'inclougué la tasca de la mestressa de casa. Altres espais laborals que quedaren reflectits en l'exposició foren les dones en el món del comerç a la menuda, en el món de l'educació, de la sanitat, en la indústria, en el servei domèstic; també quedaren representades les noves professions a les quals la dona ha anat incorporant-se de forma progressiva. Tot per tal de mostrar com les nostres avantpassades i les dones de les generacions presents han estat i són agents de producció, factor humà generador de riquesa, participants en l'activitat de la nostra economia; i a més, amb el seu treball en l'espai domèstic, feixuc i mai remunerat, han estat i són elements imprescindibles per al funcionament quotidià de la família, unitat bàsica de l'estructura de la nostra societat.

Davant l'absència de les dones en els estudis històrics tradicionals, els nous corrents de la historiografia han reclamat la necessitat de rescriure la història amb una nova perspectiva que tingui en compte la participació de la dona en la construcció de la nostra societat, com a col·lectiu i cercant també personalitats concretes. Es demana així mateix una reflexió profunda que expliqui en quina mesura els condicionants ideològics i culturals de cada època històrica han tingut uns efectes coactius i restrictius que han impedit l'actuació lliure de les dones en els diferents àmbits socials i laborals. Les noves inquietuds s'orienten doncs a un nou discurs històric per donar veu a un grup protagonista que havia estat silenciats, i també es vol avançar en la transmissió de la història en l'àmbit docent desposseïda de tot caire androcèntric.

Es tracta de recuperar les aportacions de les dones en l'esdevenir de l'experiència col·lectiva, d'expressar aquesta realitat que la història tradicional ens ha negligit a tots plegats. I fer-ho és una tasca difícil, perquè, l'experiència històrica femenina -poques vegades vinculada amb els òrgans de poder, a l'alta política, a la cultura i al saber, situada en un segon pla jurídic i en una condició laboral de subordinació- no ha tingut l'oportunitat de deixar empremtes documentals abundants i contundents que ens donin llum sobre la seva vida i la seva activitat.

Així doncs cal mostrar l'indubtable paper que la dona ha exercit en els diferents espais del nostre passat tot establint un nou diàleg entre l'historiador i les fonts, buscant els indicis, llegint entre línies, plantejar nous interrogants sobre documentació ja coneguda, interpretant, deduint i constatant sobre documents d'arxiu de qualsevol tipologia, també en la premsa, en la literatura, en els testimonis orals, i especialment en una font tan reveladora com la fotografia.

L'interès creixent per recuperar, conservar i difondre imatges fotogràfiques està vinculat amb la valoració de la fotografia com a document i com a font per a l'estudi de la història més propera -els últims 160 anys, a Catalunya-. Amb la fotografia, recuperem uns referents del passat on podem trobar una informació de gran vàlua que no ens dona cap altre tipologia documental, puix que ens transporta a un temps pretèrit i ens el fa present i visible. El seu llenguatge és entenedor i expressiu, d'una gran força comunicadora i amb un eloqüent poder evocador. És per això que aquest suport documental s'ha anat incorporant als fons dels arxius com a patrimoni cultural.

En el cas de la història de la dona és especialment revelador i ens aporta una informació insubstituïble, no podem doncs renunciar a aquests documents, puix que seria com arrencar pàgines originals de la història, privar-nos d'unes peces que formen part del nostre del passat.

És cert que cada una de les fotografies desvetlla un episodi personal de la vida de la seva/es protagonista/es, i que és el resultat d'un fet captat per l'objectiu subjectiu del fotògraf en un lloc i en un moment concret. Tanmateix, quan es posen a la llum, quan són mirades i analitzades com a vivències compartides per moltes altres dones, en tant que són el producte d'una cultura, d'una societat, d'unes lleis, d'un temps, d'un país, les instantànies reviscolen i prenen una nova dimensió, ultrapassen l'àmbit de la particularitat per a esdevenir testimonis de l'experiència col·lectiva. És per això que mereixen ser incorporades amb tot el seu valor documental en el registre de la memòria històrica de la nostra comunitat per tal que coadjuvin a restituir el passat històric de les dones.

Des d'aquí reitero un profund agraïment per haver-me convidat a portar l'exposició fotogràfica El pa guanyat dia a dia. Dona i treball i a estar amb vosaltres, i també per l'entusiasme i l'interès que els assistents varen demostrar, així com per la calidesa amb que vaig ser rebuda.

CARME PUYOL TORRES

iberCaja

CONFRARIA D'ARMATS DEL SANT CRIST DE VILAPLANA

Aquest any la Confraria d'Armats de Vilaplana ha tingut un calendari més ple de l'habitual. Normalment cada any es fa una trobada d'armats de les comarques tarragonines, però aquest any també es va fer la trobada d'armats i manaies de Catalunya a la ciutat de Mataró, al Maresme.

Primer va ser la Trobada d'armats i manaies de Catalunya a Mataró el dia 20 de març, en que hi van participar un total de 1400 armats de tot arreu del país. La trobada va ser a partir de les 5 de la tarda i es va acabar per allà a les 9 del vespre. I per acabar la gran festa es va fer un sopar amb tots els participants en un gran envelat al parc de Mataró...tota una festassa! Després la tornada a casa amb bus...i més festa es clar!

La següent setmana va tenir lloc la Trobada d'armats a les comarques tarragonines, exactament al poble del Pla de Santa Maria a la comarca de l'Alt Camp, el dia 28 de març. Primer que tot i va haver el típic esmorzar abans de sortir a actuar. La desfilada es va fer durant tot el matí, i al migdia la Confraria dels armats del Pla va invitar a totes les colles participants a una gran paellada al pavelló del poble.

Aquestes van ser les dos Trobades d'enguany, però encara ens faltava l'actuació del Divendres Sant a casa nostra, però a part de Vilaplana també ens van invitar la Confraria dels armats de Reus a la processó del Dimecres Sant, que va ser el dia 7 d'abril a les 8 del vespre pels carrers del centre de la capital del Baix Camp. La processó va anar de la Plaça de la Sang a l'Església de Sant Francesc.

I per últim ja com cada any, tot el Divendres Sant per Vilaplana, a la processó del matí, a la carretera demanant calerons per la Confraria, a la missa de les set paraules i per acabar a la processó de la nit.

Actualment la Confraria la formen 12 armats: Ismael Molina, Carles Bonet, Gerard Juanpere, Albert Juanpere, Albert Badia, Jordi Casades, Sebastià Llauredó, Jordina Cabré i Abel Guàrdia, i 3 tambors: Raul López, Roger Cabré i Jordi Novell.

Ara fins l'any que ve...

ABEL GUÀRDIA

finaroyo, joaquim royo abelló
arquitectes

C/ Passatge de la Pau, 14, pal. 1a, 08002 BARCELONA
Tel. i fax 933 186 292 froyo@coac.net qroyo@coac.net

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977342832
mata@llauneria.com

DIA DE L'ARBRE

E

I passat diumenge, 16 de maig, com cada any es va celebrar el dia de l'arbre al Bosc de l'Olla, altrament dit, camp de futbol.

Va fer un dia realment maco, sense un excés de calor, però amb prou sol per posar-nos tots ben vermelllets.

El plat fort d'aquest any va ser el campionat de bitlles, organitzat pel Jaume Mestre "Gori", que va durar bona part del matí, fins a l'hora de dinar. Va estar molt concorregut, la qual cosa va fer que s'hagués de córrer una mica al final, ja que es feia tard per la "manduca".

L'anunciat concurs d'all i oli va quedar desert, ningú no es va animar. Una pena.

El menú, com quasi sempre: amanida, carn a la brasa, fruita i una pasteta.

Després, abans de l'indispensable partit de futbol, es va fer la plantada de l'arbre, al damunt de la rasa, darrera de la porteria de dalt. És una mena de plataner, que, si no ho vaig entendre malament, no perd les fulles i va canviant de color segons l'època de l'any.

Si no és així, rectifiquen en aquestes pàgines. Us ho agrairiem.

Així, doncs, fins l'any que ve.

TERESA SERRA

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

JORNADA A VILAPLANA SOBRE EL TURISME DE MUNTANYA

E

I consell Comarcal del Baix Camp i la Universitat Rovira i Virgili van organitzar el dia 21 de juny un ajornada sota el títol Com crear i promocionar activitats turístiques als municipis de les muntanyes del Baix Camp.

L'activitat s'adreça a qualsevol persona implicada en el sector turístic, des d'ajuntaments o cooperatives fins a professionals autònoms. L'objectiu és dissenyar un full de ruta per determinar les accions necessàries per desenvolupar el turisme d'interior.

Proposen crear una associació d'empreses. Aquest és un dels primers objectius que s'han marcat els participants en un seminari a Vilaplana sobre com es poden crear i promocionar activitats turístiques als municipis de les muntanyes del Baix Camp. Jaume Salvat, de la Unitat de Geografia de la URV, creu que és "important que la gent que es vol guanyar la vida amb el turisme estigui associada". Segons ell, "aquí està tot per fer" i per això es pot contribuir a definir un model que constitueixi una "eina de desenvolupament econòmic i social" per a aquests pobles d'interior. Per aconseguir-ho, però, cal la implicació dels municipis i segmentar l'oferta segons els recursos existents i la demanda del públic potencial. D'altra banda, el president de l'Organisme Autònom Muntanyes del Baix Camp, Tomàs Bigorra, va animar ahir durant la cloenda del curs a "passar de la teoria a la realitat". Els participants (funcionaris, operadores turístiques, professionals del sector o membres de cooperatives) van establir un full de ruta amb l'estratègia a seguir per treure profit del potencial que amaga aquesta part del territori.

Extret del Diari El Punt

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

MARINERA

—Niña marinera,
que morena vienes!
—los rayos del sol
me vuelven morena.
El sol es amante
de besos ardientes,
sus labios me queman,
sus brazos me abrasan,
su pasión enciende
mis propias entrañas.

—Si me quedo encinta
de un rayo de sol,
a los nueve meses
pariré una flor,
con luz en sus ojos,
cabellos dorados,
tez aceitunada,
los labios muy rojos,
y latidos locos
en su corazón.

—Niña marinera,
que ojos tan azules!
—Es que cada noche
me besa la luna.
La luna es mi amante,
sus brazos me acunan,
y su luz me baña
la frente, la cara,
los senos y el vientre,
tendida en mi cama.

Ay si me dejara
la luna preñada,
con semen azul
y besos de plata,
yo me moriría
al nacer el alba!
Que el hijo tendría
los ojos de escarcha,
el cabello albino
y el frío en el alma!

—Niña marinera,
que contenta vienes!
—Vengo de la mar,
Oh! Si lo supieras.
Me bañe en sus olas
de aguas transparentes
y me fui danzando
junto a una nereida.
Y ella me abrazaba
y yo me dejaba.

—Si tu te dejaras—
dijo susurrante
la brisa marina,
lo dijo muy quedo,
casi no se oía—
Decirte te quiero—
Y yo me dejé
y ella me lo dijo—
Y sentí en mi vientre—
Ay, si lo supieras!

JAUME MARINÉ

Aquest poema va ser guardonat amb el 1r Premi Poesia Castellana VI Jocs Florals – 2004 Gràcia (Barcelona)

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES
JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

opinió

ORIGEN DE LA PARAULA "PLEGAR"

Un historiador va explicar-me que la dinastia dels Trastàmara va entrar a regnar a Catalunya (Compromís de Casp, 1412, compost per cinc eclesiàstics, entre ells St. Vicenç Ferrer i quatre juristes que deliberaren durant dos mesos per culpa de la llana).

Resulta que el rei castellà, candidat a la Corona d'Aragó, era un productor potencial de llana. Catalunya, iniciada ja en la indústria tèxtil, necessitava la matèria prima i aquest factor va fer decantar l'elecció d'un rei castellà davant els candidats autòctons. I...és que la "pela", sempre és, i ha estat, la "pela".

Després d'aquest preàmbul cal explicar la titulació de l'escrit.

El procés de comercialització de la llana omple un ventall d'operacions molt complex que per sintetitzar-lo direm que va des de XOLLAR el be, RENTAR, CARDAR, TINTAR, FILAR, TEIXIR i PLEGAR la tela.

L'última és la paraula clau. És la que culmina l'acabament del procés, o sigui, l'acabament de la feina.

D'aquí s'origina el costum de "PLEGAR" quan arribem al final d'una etapa, o jornada, de treball.

Aquest costum solament ha arrelat a Catalunya, i quan l'utilitzem no és comprès pels castellans.

ANDREU VERNET

POEMA DEDICAT A LA TERRA

La Terra és noble, prudent i també agraïda.
Pel tracte que li donem, atès que nosaltres en som fills,
la seguim maltractant, li aboquem mil productes.
Que de les seves entranyes en treiem els minerals que té,
per a consumir-los i elaborar verí que la va contaminant.
I la Terra, agraïda, però sentida i ferida i plena de desenganys,
segueix agraïda com una mare als seus fills,
i dóna la vida per ells.
I els fills no la volen, i a sa mare han matat.
Però la Terra és tan noble que, tot i el desengany,
segueix donant-nos vida. I és senzilla i generosa.
I, encara cansada, en lloc d'enuig ens dóna roses,
i tots els aliments que, com a mare, ens dóna,
perquè ens estima. I, nosaltres, com a fills seus,
hem de procurar que la Terra, que és la nostra mare,
sigui respectada. D'ella en neixen les fonts
que es converteixen en rius, i baixen cascades
d'aigües cristal·lines, que van regant les plantes.
Que de la vida han nascut amb el pas dels anys,
i Ella ens va alimentant, com una mare als seus fills,
com una mare que mereix ser respectada, i estimada,
que després de ser maltractada segueix donant-nos la vida.

ANTONIO DÍAZ GARRIDO

RECORDANÇA D'UNA EXCURSIÓ

A la primavera de l'any 1942, un grup de 19 joves ens vam animar per fer aquesta excursió.

El recorregut a peu naturalment, va ésser el següent: Al matí vàrem sortir de Vilaplana fins arribar a la Mussara, lloc on vam esmorzar, després d'un bon ratet, ens vam despedir dels pocs habitants que hi havia.

Vam continuar el viatge fins arribar a Gallicant on vam fer una bona parada, en aquell temps encara hi vivia algú, després de despedir-nos vam emprendre la marxa fins arribar a Arbolí, aquí vam fer la parada per dinar i fer aquestes fotos. Després d'un bon descans, i en una hora prudencial, vam emprendre el vol, fins arribar a Alforja, que per cert ens vam enterar que al teatre feien ball, cosa que tots ens vam quedar a ballar, menys dos joves, la Maria Peirona i un servidor.

Vam emprendre el camí cap a Vilaplana i quan vam arribar al pont, la Maria al Mas de Mallafre i jo cap al Mas de Mariné on estàvem de masovers.

A pesar del recorregut tan llarg que vam fer, va ésser una estupenda excursió, ens vam divertir molt.

Dels 19 que hi vam anar, 10 ja ens han deixat. Una recordança per tots aquests companys perquè descansin en pau.

(†Sebastià Anguera, †Francisco de Cal Alau, †Francisco Mestre, †Tomàs Bigorra, †David Caballé, †Anselmo Aymamí, †Roberto Martina, †Pilar Pellicé, †Maria Ferré, †Mendez, Rosita Olivé, Maria Olivé, Josefina del Mas Anguera, Alfons Moreno, Angelina Mestre, Mercè Huguet, Joanita Huguet, Emília Ferré, Teresa Ferré).

Escrit per **ALFONS MORENO**
a l'abril de 2004

AGRAÏMENT ALS MEUS ONCLES

Aquell dia de l'any 1973 em trobava a casa dels meus oncles, la tieta Maria Martí i el tiet Pere Taverna, esperant que arribessin del seu exili a França els meus altres oncles i germana de la meva tieta, la tia Annita i l'oncle Manel Ferré.

Tots ells eren oncles que van anar aparei-

xent a la meua vida de forma gradual, la tieta Maria i l'oncle Pere es van instal·lar a Vilaplana després de viure uns quants anys a Caldes de Montbui, amb ells vaig començar a sentir a parlar d'un balneari amb aigua calenta al qual, per cert, la tia m'hi va portar a passar uns dies.

Tothom que em coneix sap que la meua memòria històrica no és massa reeixida, però me'n recordo d'aquell dia. Els meus oncles van arribar cap al vespre de la França que els va acollir, amb maletes plenes de records, uns més bons que els altres, com els de qualsevol exili; el meu oncle amb moltes fotografies de París, com les que desde petita havia vist penjades a la meua casa pairal i que ara també penjen a la meua pròpia casa, i la meua tia amb les seves gorres que confeccionava en la seva feina a París.

D'ençà de la seva arribada, que alguna de les tardes anava a passar l'estona a casa seva. El meu oncle m'explicava coses que llavors, per l'edat i els meus coneixements en aquest tema, no entenia de res: em va introduir una nova paraula al meu vocabulari "els botiflers" i vaig veure per primera vegada una bandera catalana diferent de les altres, en deia "una estelada". L'oncle es va morir al cap de poc anys, i de gran, quantes vegades no he pensat en tot el que m'hauria pogut explicar, tota una vida...

El passat 27 de juny ens va deixar del món dels vius l'última tia que em quedava, la tia Annita als seus 96 anys. L'oncle Manel ja feia molts anys que l'esperava, i m'atreiria a dir que no sóc agosarada si dic que tots dos deuen reposar sota un mantell, en aquest cas no blau, sinó groc i vermell, la seva bandera catalana.

Els agraeixo a tots ells tot el seu efecte, i tot el que van ensenyar i deixar compartir amb ells.

MONTSE FERRÉ MESTRE

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedreria del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

SCALEXTRIC I SLOT

L'any 1952 a Anglaterra una empresa anomenada Minimodels feia uns cotxes de llautó anomenats «SCALEX». Poc després van tenir la idea de ficar-hi un motor elèctric i anomenar-los SCALEXTRIC. Després ja vindrien diverses modificacions com el material de la joguina, la producció en cadena, etc... Fins que, després de passar per diverses multinacionals, l'empresa catalana EXIN va adquirir-ne els drets de fabricació a Espanya. A partir s'aquí el creixement d'aquesta joguina - que per a molta gent és més que una joguina - ha estat imparable fins als nostres dies, creant autèntiques rèpliques a escala 1:32 dels cotxes de veritat.

Avui en dia Scalextric només és una entre tantes marques que es dediquen a fer cotxes i accessoris per a aquest joc, però fa més de quaranta anys que en fa i per tant és la més emblemàtica de totes, encara que per fer competició o no, es poden fer servir peces d'altres marques com NINCO, SLOT IT, FLY, PROSLOT, CARTRIX i un llarg etcètera. Tot això junt és el que s'anomena SLOT.

Actualment existeixen tot tipus de competicions com Rallye, Formula 1, GT'S, turismes, és a dir, tot tipus de competicions reals però a escala 1:32. Les competicions i l'organització de les curses les fan les escurderies que organitzen el campionat i, si es tracta d'alguna més gran com per exemple el Campionat de Tarragona o el d'Espanya, ho organitzen diverses escurderies i patrocinadors. Fins i tot, al marge d'aquestes competicions, també n'hi ha d'internacionals com les 24 Hores de resistència de Brusel·les.

A mi des de ben petit que m'ha agradat l'Scalextric i el vaig heredar del meu germà. Com molts dels que esteu llegint aquestes línies que l'heu hereditat del germà, cosí, oncle o d'algun amic perquè es una cosa que continua agradant de generació en generació.

Actualment sóc soci de l'SLOT Riudoms (Escuderia de Riudoms), i participo en campionats i fins i tot en el d'Espanya. També col·leccio cotxes, en tinc vuitanta-tres, i els restauro o arreglo. Per això, si algú té un cotxe vell per casa o sap d'algú que en tingui, encara que estigui bastant trencat, jo els arreglo i després els afegeixo a la col·lecció. Encara que només sigui el xassís i la carroceria sense rodes i sense motor, no passa res.

Si voleu veure a través de la xarxa pàgines relacionades amb el tema podeu visitar les següents adreces:

WWW.SLUTCENTER.NET
WWW.SCALEXTRIC.ES
WWW.NINCO.COM
WWW.AMAZINGSLUT.COM

SERGI FERNÁNDEZ

SELECCIÓ CATALANA CONTRA EL BRASIL

El dia 25 de maig passat, es va tornar a celebrar un altre partit de la Selecció Catalana de futbol, aquest cop contra la selecció del Brasil (la campiona del món) i com no, no i podíem faltar!. Es va fer un bus compartit amb gent de l'Aleixar i Maspujols, i el vam omplir tot. Abans del partit hi va haver com ja és habitual una festa tradicional amb castellers i grallers i l'actuació de Josep Carreras cantant "Els Segadors". Acabat aquest espectacle, el partit es va iniciar amb el camp no del tot ple, per motiu de grans embusos a l'entrada de Barcelona. A pocs minuts de joc el brasiler Ronaldo (molt escridassat pel públic) va marcar dos gols i quasi acabant la primera part, va marcar un altre brasiler i es va anar a la mitja part amb 0 a 3 a favor del Brasil. Llavors el Camp Nou estava quasi tot ple, hi havia ni més ni menys que 84.000 espectadors, i ni que el resultat no afavorís gens a la part catalana la gent feia espectacle, festa, alegria i color amb les seves senyeres i estelades al partit.

La segona part tampoc no va ser gaire favorable per la Selecció, un golàs del brasiler Baptista va deixar el Camp Nou bocabadat, però llavors va sortir la força dels catalans i amb un no res Gerard va fer pujar el primer gol per Catalunya i el segon després de molt intentar-ho, Sergio Garcia va acabar posant el marcador 2 a 4 amb un públic molt entregat i embogit. Però la sort dels campions va tornar a arribar, i un gol del Brasil a quasi el temps de descompte va posar el marcador final amb un 2 a 5 a favor de la selecció brasilera.

I aquí s'acaba un altre partit de la Selecció Catalana de futbol, i un altre vegada s'ha pogut veure que Catalunya pot plantar cara a les millors seleccions del món, i que si pogués participar en competicions internacionals faria molt bon paper, i de ben segur que li faltaria ben poc per entrar entre les millors del món. I és molt important que molta gent sempre estarà al seu costat animant i lluitant perquè un país com Catalunya pugui ser reconegut amb una selecció oficial.

I ara fins la pròxima, esperem que per les festes de Nadal!

Salut i força Catalunya!

ABEL GUÀRDIA

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

contes a la vora del foc

A

questa secció pretén recuperar el llegat d'aquelles persones que ens han transmès la saviesa del passat en forma de contes, històries, cançons i remeis per al cos i l'ànima. Des d'aquí convidem tota persona que recordi històries antigues o que conegui versions diferents de les que aquí s'expliquen, que ens ajudi a enriquir aquesta secció que avui ens regala molt amablement en Josep. Que la gaudiu!

MEI SALVAT

Josep Juanpere

De petit vaig viure a la Mussara i això noho canviaria per res. 2 mesos amb nevades que no ens moviem de la vora del foc si no per seguir el rastre dels conills que caçàvem amb l'ajuda d'una fura i 2 o 3 mesos sempre amb boira vigilant que no et perdessis.

A l'escola amb res anys ja ens ensenyaven a llegir i collíem herba pels conills de la senyoreta. No teníem cap joguina, jugàvem a amagar, a lladres i policies, a patacons; els vespres a cartes i els diumenges ballàvem al so d'una gramola.

El rovelló era una collita, amb 4 o 5 anys jo anava a buscar-ne amb els pares, estàvem dos dies collint-ne i al tercer dia el pare els baixava a vendre a Reus i nosaltres seguíem buscant. També veníem caragols.

Als 11 anys anava a guardar bèns tot el dia; a la nit, ens reuníem 3 o 4 famílies i allí devia aprendre jo aquesta història:

EL GRILL I EL LLEÓ

Un grill que era més bonic
que trenta mil milions,
i en totes les seves cançons
sempre deia que era ric.

Com que tenia por dels gossos
i també de la quitxalla
s'amagava per la palla
o bé sota els terrossos.

Quan no sentia soroll
el perseguien xicots
en pegava quatre bots
i s'amagava al rostoll.

Els xicots que són trapelles
l'empaitaven sense deixar-lo
per a una llosa posar-lo
per poder agafar els ocells.

Al veure's tan perseguit
sense poder assossegar,
escapar-se procura
al punt de la mitjanit.

Passant boscos i muntanyes
després per son camí
i cansat es va adormir
en unes terres molt estranyes.

Al terreny que dic jo
poca gent s'hi passejava
perquè allí sols hi habitava
un formós i gros lleó.

Com a rei dels animals
anava tot entonat
passejava amb majestuositat
per aquells endurrials.

Sense pensar en aquest perill
va bramar allí una micota
i de seguida posà la pota
damunt mateix del grill.

El grill que diu jo!, corrent
s'aparta un poc el lleó
i el grill amb mala intenció
diu, mestre, que no hi veieu?.

El lleó vingué a mirar
per veure qui li parlava
i veient que no el trobava
es posà altra volta a bramar.

El grill botant per allí
com aquell que crida socors
d'un saltiró li puja al morro
dient, company, sóc aquí.

Vos a mi m'heu trepitjat
i jo a vos no us feia res
i pocs romanços vull saber
per què m'heu esgarronat.

Com aquell que res l'arredra
obrí la boca el lleó
i el grill que saltà de por
i es ficà sota una pedra.

El lleó tot satisfet
amb un nas com una pinya
li diu, hola, tan petit mous tinya,
surt d'aquí sota, ximplet.

Has de saber Don Xaval
ni que et vegi tant tossut
que jo sóc Rei absolut
per ser el més ferotge animal.

Tots m'heu de creure a mi
heu de baixar l'orgull
heu de fer tot el que jo vull
i per força ho heu de complir.

Digué el grill, que la saps llarga
tu, que ets rei dels animals
ja ho veig, com més alts i més grans
sou bons per portar càrrega.

Una volta que tu ets rei
de tots els animals grossos
jo tinc gent per trencar-te els ossos
i et vull aplicar la llei.

Avui sóc l'emperador
d'uns animals que volen
ja creuràs que no tremolen
si es presenta una qüestió.

I si et creus que de la terra
tu has estat el més valent
jo portaré la meva gent
i aquí tots et farem la guerra.

Quan el grill va haver acabat
d'aquell discurs tan català
el lleó va contestar
molt rabiós i enfadat.

Que poca vergonya tens
que has vist poques aventures
tots sou unes criatures
també tu com els qui tens.

Què fareu si ens barallem
tenint jo gent esforçada
que no veus que amb una xuclada
tots alhora us mengem.

Per que marxis t'insulto
tots els teus no valeu res
marxa d'aquí petarré
que no veus que no fas bulto?.

El grill que pega tres bots
i puja dalt d'un espart
i diu vés lleó covard
que jo us desafio a tots.

Demà tornaràs aquí
junt amb els teus pallassos
i aquí ens xafarem els nassos
apa noi ja pots fugir.

Jo cridaré tots els meus
i aquí també faran cap
i aleshores a tot drap
qui podrà guanyar més creus.

Tot enfurismat el lleó
va contestar bastant rabiós
bé, doncs quedem així, adéu
i va toca pirandó.

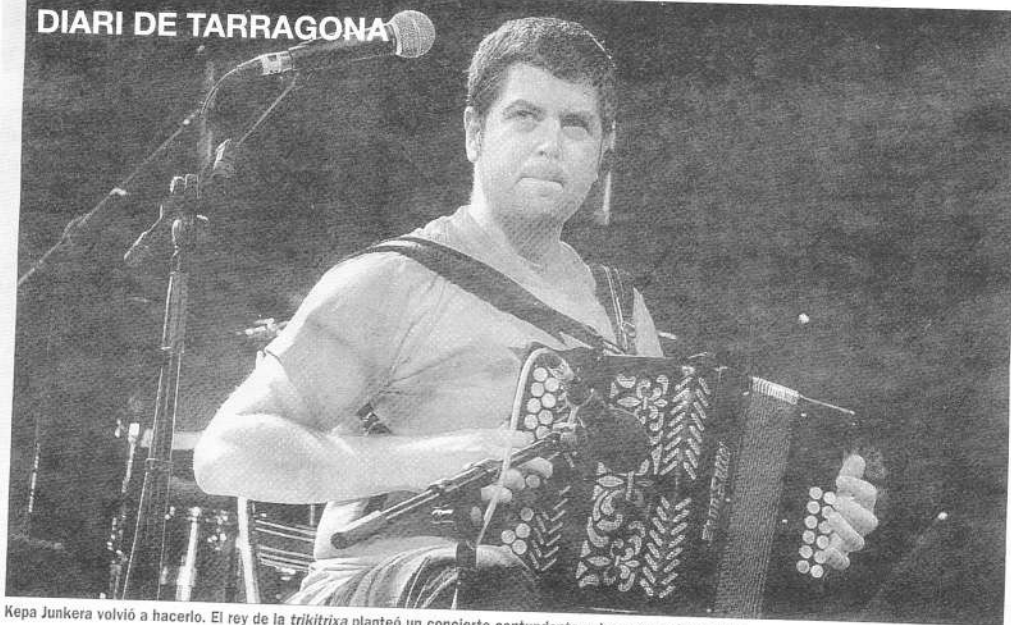
El grill es posà a cantar
molt alegre i molt content
i en aquell mateix moment
a tots els seus va cridar.

Van acudir ratolins
deixant cada qual la seva casa
van acudir mosques d'ase
vespes i també cuïcs.

Van acudir les cigales
també hi van anar tavans
serps, lluers i fins els crancs
i mosquits que porten ales.

I tres o quatre mil més
de tot aquesta mateixa raça
i allí en molta catxassa
es va reunir el congrés.

CONTINUARÀ...

Kepa Junkera volvió a hacerlo. El rey de la trikitixa planteó un concierto contundente y de un gran virtuosismo.

PERE TODA

Latidos vascos en el 'Vilaplana Ressona'

La noche del pasado viernes apuntaba a frío en Vilaplana, aunque la velada estaba en manos de un experto, uno de los músicos con mayor proyección del panorama nacional, y todo salió tal y como estaba previsto. Cerca de 500 personas asistieron al *Vilaplana Ressona*, una cita obligada del verano del Baix Camp, que presentó al número uno de la música vasca y a la formación local Set i Mig, que se encargó de cerrar la velada con sus divertidos ritmos a caballo entre el ska y el rock guitarrero.

La pista del Casal Vilaplana se convirtió prácticamente en un teatro, con sillas dispuestas para ver el paso de la gira 2004 de Kepa Junkera por la provincia. De hecho, Junkera es un viejo conocido del público catalán (este año ha pasado por La Seu d'Urgell, Calaf o incluso el Fórum de les Cultures), y supo encantar su actuación desde el primer momento, con un ritmo ascendente y una puesta en escena elegante e impecable, con guitarra, bajo, batería, txalaparta, trikitixa... Poco a poco, fue dirigiéndose al público, en castellano y vasco (saludando, presentando a los músicos...), y el ambiente empezó a crecer. Hasta que aparecieron en escena los tutus, unas barras de madera que se ejecutan percutando en el suelo coordinando diferentes músicos a la vez.

El ritmo de los tutus y la txalaparta logró que el público se levantara a media actuación.

PERE TODA

Así, con los tutus, arrancó el tema *Odolaren Boza* (*La voz del corazón*). Realmente, sonaban como latidos de corazón, y el espectáculo (y un escenario de poca altura) invitó a que el público se levantara de las sillas y se acercara cada vez más a la primera fila. A partir de entonces, empezó la fiesta. Gente en pie, los laterales llenos de gente bailando y una conexión total. Una lástima para los que no asistieron, si señor.

D.S.Vilaplana

Los tutus marcaron el ritmo de un corazón en la canción 'Odolaren Boza', y buena parte del público permaneció en pie desde entonces

KEPA JUNKERA ACTUA A VILAPLANA

El Vilaplana Ressona sembla que de mica en mica s'està consolidant com una de les cites musicals d'estiu més importants de les nostres contrades.

En aquesta segona edició, el passat 9 de juliol al Poliesportiu Municipal (23h), vam tenir l'oportunitat de gaudir amb la música de KEPA JUNKERA. Un artista, que a més de ser un virtuós de l'acordió diatònic, està considerat com un dels màxims exponents de la música basca actual.

Desde molt jove Kepa ja va demostrar un gran interès per l'acordió diatònic, tant que basant-se en l'experiència i de manera autodidacta ha arribat a desenvolupar un estil molt personal que li ha reportat dos discs d'or (Bilbao 00:00h; Maren) i renom internacional, a més d'actuar per tot el món, consolidant-se com un dels millors músics d'Europa.

Si alguna cosa caracteritza Kepa és la capacitat per entregar-se a diferents projectes i això li ha permès col·laborar amb alguns dels músics i grups internacionals de prestigi mundial com: The Chieftains, Julio Pereira, Carlos Nuñez, Dulce Pontes, etc.

La seva música també ha inspirat el coreògraf Nacho Duato que va preparar una obra amb la Compañía Nacional de Danza que es va estrenar al Teatro Real de Madrid el 18 de maig de 2001.

Els concerts de Kepa Junkera en directe són una font inesgotable de color i de ritme, on s'hi ha d'afegir la genialitat, versatilitat i passió amb què interpreta la seva música. Amb la seva banda formen una autèntica màquina de precisió i estan considerats com un dels millors directes del moment.

El grup local Set i Mig va ser l'encarregat de tancar l'edició d'aquest any. Aquesta formació de joves vilaplanencs i vilaplanenques interpreta amb gran destresa ritmes del pop i del rock.

JORDI MARINÉ

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR

Tel. 977 815 290

Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

VILAPLANA

CONCERT DE PRIMAVERA

El dia 21 de maig a la Sala Parroquial se'ns va regalar el Concert de Primavera. Els músics eren nens, nenes i joves del poble i la veu conductora era la de la Tat que ens anava presentant les peces i aconseguia que el concert fos, com havia anunciat al començament, "molt nostre, molt familiar i molt íntim".

La Tat ha de tenir alguna astúcia amagada que fa diferents aquests concerts a d'altres semblants, potser la voluntat declarada de que lo més important és que els seus alumnes s'ho passin bé amb la música, potser la manera d'organitzar l'audició —els mateixos intèrprets trien les peces i fan els cartells— o potser l'evidència que a ella no li cal demostrar res. Segui pel motiu que sigui, en aquests concerts no es veuen nervis, ni pares patint, ni rivalitats, ni la Tat sembla preocupada. El públic descobreix que en moltes cases, en més cases de les que es pensava, hi ha un instrument i un músic, un nen que assaja per les tardes. Els músics senten aquella angúnia de quan tots els ulls et miren i, quasi alhora, la carícia dels aplaudiments. La Tat sap que aquesta experiència, tocar davant del públic, és essencial en la formació dels seus alumnes.

A la fotografia podem veure el final del concert, i quasi tots els músics que van participar en l'audició. Acompanyades per la Maria i la Tat, la Bàrbara, l'Aina, la Soraia, la Gina i la Clàudia estan interpretant "La Rosa dels Vents" de "Mago de Oz", traduïda al català per elles mateixes. Abans, la Clàudia havia tocat "L'estel de paper", l'Aina "Els tres tambors", la Gina "El plàtan", la Bàrbara "Tres, tres i tres" i la Soraia "cançó de bressol". Però encara hi ha un grup de flautistes més petites, que a la foto veiem al davant i que van ser les primeres de tocar: la Mercè interpretà "El cucut", la Paula "L'antiga dansa", la Clàudia una peça dedicada al Cucut i l'ase i l'Alba el "Bon Jacques". I també un grup d'intèrprets més grans que no estan a la foto: la Vanessa Aymamí que va tocar un estudi amb el clarinet, la Raquel de l'Aleixar que, acompanyada de la Tat, va executar una peça barroca amb la flauta travessera i l'Adrià de cal Rito, que, al piano, va tocar tres peces clàssiques molt curtes (i una sorpresa, havia anunciat la Tat, sorpresa que va ser una cançó per felicitar l'aniversari a la seva mare).

LA REDACCIÓ

FUTBOL ALEVÍ: D'AMPOSTA A LLORET

Aquestes dues ciutats catalanes (Amposta i Lloret de Mar), a ben segur que mai les oblidaran els nens/es de l'equip aleví (10/11 anys) de la UE Vilaplana de Futbol 7. Aquest grup de vilaplanencs/enques, ha pogut gaudir durant l'últim més, de la part positiva de l'esport: primer, com a campions del Baix Camp, van jugar la fase final provincial a Amposta, on van quedar campions, i després, com a campions provincials, van jugar el campionat de Catalunya a Lloret de Mar, on van quedar tercers.

Enteneu ara perquè us dic que aquestes dues ciutats ja sempre formaran part del record d'aquests nens/es? Algú es podia esperar que un poble de 500 habitants disputés el campionat de Catalunya de qualsevol esport?

Penso que el que acaben de fer aquests nens/es serà valorat amb el pas dels anys, ja que és un aconeteixement que difícilment es podrà repetir (i ojalà m'equivoqui!!!)

Bé, després d'haver fet aquesta reflexió en veu alta, us explicaré una mica com van anar aquests dos campionats.

El primer d'ells va tenir lloc el passat dissabte dia 29 de maig a AMPOSTA que organitza la Unió de Consells Esportius de Tarragona-Terres de l'Ebre, i pel qual s'havien classificat com a campions de les seves respectives comarques els equips CE TURÓ (Tarragonès), CEIP ULL DE VENT (Baix penedès), CE PLA DE SANTA MARIA (Alt Camp) i UE VILAPLANA (Baix Camp)

Les semifinals van enfrontar a CE TURÓ contra CEIP ULL DE VENT, i UE VILAPLANA contra PLA DE SANTA MARIA, classificant-se per la gran final els representants del Tarragonès i els del Baix Camp. Dita final, va ser força emocionant, guanyant finalment l'equip de la UE VILAPLANA per 9 a 7. (En aquest campionat es compta per punts i no per gols). Com podeu imaginar, en finalitzar el partit, tots els nens/es, pares, entrenadors... estaven molt contents i ho van celebrar com es mereixia l'ocasió (tots van anar a la dutxa vestits, fins i tot l'entrenador i president)

A més l'alegria era doble ja que, com a campions de Tarragona, ens acabàvem de classificar per jugar el campionat de Catalunya.

BENZINERA
AUTORENTA

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 755 816

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Així doncs, els dies 12 i 13 de juny, novament un autocar va sortir del Passeig de la Mussara, amb nens/es, pares, entrenadors etc, direcció Lloret de Mar. Allí, l'organització ens va instal·lar en un Hotel de 4 estrelles amb la resta d'equips, tots en edat aleví, que també s'havien classificat com a primers de les seves províncies. Més que un campionat, allò era una jornada festiva, uns dies de convivència, de gaudir del moment, de fer amistats, etc. I així ens ho vam prendre.... malgrat que també ens feia il·lusió guanyar als nostres rivals. En el camp de gespa de Lloret ens vam enfrontar al campió de Girona (ARBUSIENC), al campió de Lleida (MOLLERUSSA) i al campió de Barcelona (CORNELLÀ). Els partits van ser tots ells força emocionants, sobretot el que vam guanyar contra el Cornellà, i en el qual cal destacar la gran actuació del porter local Xavi Palau. També ho va ser el partit inicial contra l'Arbusienc, el qual, tot i perdre, va estar molt igualat, i un tir al pal de Gerard Virgili o un cop de cap d'Albert Novell van estar a punt de donar l'empat a la Unió esportiva. L'equip vilaplanenc va estar integrat per Xavi Palau i Joaquim Ramos com a porters, Carles Duran, Gerard Virgili, Mireia Ferré, Josep Bigorra com a defenses, Oriol Estivill, Oriol Olivé, Aleix Ferré, Juan Pablo Tatay, Pin-Pon Porcà i Marc Torres com a mitjos, i Albert Novell, Pau Bigorra com a davanters. A Lloret no es van poder desplaçar els bessons Ponti, que si que ho van fer en el campionat provincial.

La següent fita de l'equip va ser l'organització de la III Trobada de Futbol Base de Vilaplana, que va tenir lloc el diumenge 20 de juny al camp municipal Bosc de l'Olla, i que va comptar amb la participació de 4 equips pre-benjamins i 6 d'alevins. En categoria pre-benjamí, l'equip local, entrenat pel Pitxi, va quedar campió, imposant-se a la final al Vidal i Barraquer de Cambrils. En categoria aleví, la UE Vilaplana estava representada per dos equips, i els dos van arribar a semifinals, essent eliminats pel Pla de Sta Maria i l'EF Baix Camp, equips aquests que posteriorment van jugar la final.

UE VILAPLANA

passatempo

MOTS ENCREUATS

L'estiu és temps de concerts. Aquí teniu alguns cantants, cantautors, bandes, orquestres i grups diversos que han actuat a Vilaplana. Rebusqueu a la memòria per a trobar-ne els noms.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1																				
2																				
3																				
4																				
5																				
6																				
7																				
8																				
9																				
10																				
11																				
12																				
13																				
14																				
15																				
16																				
17																				
18																				
19																				
20																				

HORIZONTALS: 1-El primer és molt fàcil: és basc i és el darrer que hi ha actuat. 3-Era una orquestra petiteta, que feia una música deliciosa per a ballar i que estava encapçalada pel Jaume Arnella. 5-Aquest grup és de Vilaplana i també ha actuat aquest estiu. 7-Feien música celta, molt marxosa, i van actuar al carrer de davant de les escoles quan encara li dèiem *les darreres* en una festa antinuclear (una sola paraula)// Aquest grup, amb nom de cavall alat, feia jazz-rock i comptava amb la guitarra elèctrica del Max Sunyer. 9-Toca la bateria com ningú i el seu grup ha vingut moltes vegades a amenitzar els balls de la Festa Major. 12-Cantautora amb rínxols que ens va fer cantar *la gavina voladora*, quan aquest ocell encara no era el símbol del PP. 14-Són una banda de Vilaplana i tenen una obsessió amb les vaques boges. 16-Sempre va de negre i ens va emocionar dues vegades cantant *A galopar hasta enterrarlos en el mar*. 18-El seu nom és el títol de l'obra més famosa del Franz Kafka i eren una banda de jazz-rock simfònic. 20- El grup de música de ball que millor tocava les cançons dels Rollings i dels Beatles i que eren del Poble Sec.

VERTICALS: 2-Va fer el primer gran concert a Vilaplana, quan encara molts cantautors estaven prohibits, encara existia la censura i als concerts s'hi anava a reivindicar coses, amb pancartes, banderes i llumins. 5-El camp de futbol va ser l'escenari d'aquest grup que deia *que el pueblo unido jamás será vencido*. 6-Durant una època molt llarga i ja molt llunyana, aquest grup (amb nom mig anglès però molt de poble) venia cada festa major a fer-nos ballar a cal Ritu. 11-Amb el noi de Xàtiva vam dir que no i vam posar la cara al vent. 15-L'hort del Savall i Vilaplana es van omplir com mai amb tota la gent que va venir a veure aquest cantantautor de cabells blancs. 18- És de per allà a l'Ebre i va sempre amb un noi i un mut.

F. MARINÉ

VILAPLANA

Cooperativa Agrícola

**Caixa Rural
de Vilaplana**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

